

stenene tumlede Fuglene sig i deres kaadeste Elskovs-Tagfat. Den lille, tavse Skare af gamle, affældige Skikkelser, der langsomt og vaklende — støttende sig til Stokke og Paraplyer — bevægede sig op ad Kirkegaardsgangen, tog sig med deres falmede og forældede Sørgedragter helt gengangeragtige ud i det klare Solskin. Kun Per, der gik bagest, syntes ligesom Fuglene og Buskenes lyse Grønne et Billede paa den levende Naturs evige Foryngelse midt i Skyggernes Rige. Vistnok var ogsaa han paa sin Maade grebet af den hele Højtidelighed, af de gamle Venners Sorg og af Stedets Alvor. Men Døden indgød ham ikke længer nogen Frygt. Ja, idet man samledes omkring Graven, og han saa' den sorte Kiste for stedse glide ned i det mørke, snevre Jordhul, gennemrisledes han af en ejendommelig jublende Fornemmelse . . . af den næsten legemlige Vellyst, der griber de Unge og Forhaabningsfulde ved en aaben Grav, fordi de i et saadant Øjeblik i forstærket Grad føler, at de lever, at Blodet endnu ruller varmt fra Hjærtet, at Jordens Herligheder endnu tilhører dem . . . endnu, endnu!

Ingensinde før havde den Tanke beskæftiget Per, at han jo kunde fremme sine Planer ved et rigt Giftermaal. Dertil havde han altid for selvtilidsfuldt stolet paa sin egen Kraft. Egentlig tænkte han heller ikke for fuldt Alvor paa det nu. Hvor betagen han end et Øjeblik var bleven af